Marcel LUCA
Ultimul cuvânt

Cu toate eforturile sale, cosmonautul nu reuşi să stabilească defecţiunea. Era clar că, în nici un caz, nu putea ajunge, în aceste condiţii, într-o zonă mai circulată, pentru a se transborda. Amărât, îşi evaluă proviziile de hrană şi rezervele de oxigen, care îi ajungeau pentru cel mult o sută de ani. Şi astfel îşi începu robinsonada cosmică... Dar iată că după trei săptămâni, pe când îşi făcea plimbarea obişnuită pe coama astronavei, de undeva, din spaţiu, apăru un înger. Cosmonautul, blazat de atâtea şi atâtea lucruri neobişnuite pe care le văzuse în lungile sale călătorii, n-a fost prea surprins. După ce l-a rugat totuşi pe strălucitorul musafir să-l ciupească de costumul de scafandru pentru a-i risipi orice îndoială, i s-a plâns în linii mari de necazul care-l ţintuia pe acele coclauri cosmice. Pătrunzând în astronavă, îngerul a trecut sumar în revistă instalaţiile aflate în pană, după care, scuturându-şi îngândurat aripile, şi-a dat cu părerea că doar Tatăl Ceresc ar putea da viaţă motoarelor. Profitând de faptul că Raiul îşi avea avanpostul în apropiere, se opintiră cu nava până sub zidurile sale fosforescente. Sfântul Petru, aflând probabil prin subtile procedee telepatice (accesorii intrinseci sfântului har) de scopul sosirii celor doi, nu i-a lăsat să facă anticameră, ci le-a deschis larg canaturile intrării de serviciu. Deoarece pe parcursul activităţii sale fusese nevoit în repetate rânduri să meşterească chei de schimb şi să repare primitivele broaşte, sfântul, căruia cu timpul tehnica i-a intrat "în sânge", nu a rezistat tentaţiei de a-şi arunca ochii peste sistemele de etanşeizare ale trapelor, reuşind până la urmă să subtilizeze câteva celule fotoelectrice, în vederea modernizării porţii ce o avea în grijă. Dumnezeu, în ciuda vârstei sale înaintate, era destul de vioi şi se întreţinu amical cu cosmonautul în legătură cu cele mai noi metode de producere a vieţii pe cale artificială, privind această activitate destul de sceptic, dar curios, aşa cum se cuvine să fie un savant de prestigiu. La sfârşitul audienţei, Domnul a suflat discret în direcţia astronavei şi, spontan, automatele se însufleţiră. Călătoria de întoarcere a durat destul de mult. Pe Pământ, cosmonautul, având un dezvoltat simţ al ridicolului, nu a amintit în raportul său nimic din cele întâmplate. Până la urmă s-a pensionat şi a predat nava cu inventar în regulă, după tot tipicul. După un timp, aşa cum susţin dările de seamă ale serviciului Transporturi, s-au constatat o sumedenie de situaţii dintre cele mai ciudate. Racheta cu pricina părea să nu mai aibă moarte. De pildă, nu consuma nici o picătură de combustibil mai mult decât era prevăzut în cartea tehnică a constructorului, în pofida faptului că depăşise de câteva ori perioada după care ar fi trebuit să intre în "reparaţii capitale". Mai mult, unii dintre piloţii săi susţineau că, atunci când toate indicatoarele aparaturii de control se fixau la "zero", aveau senzaţia că racheta se află încă în regim de funcţionare. În orice caz, bieţii oameni nu ştiau cum să mai scape de vechitură. Apăreau mereu noi tipuri de vehicule cosmice, iar acesta nu înceta să-şi facă treaba, la parametri depăşiţi deja, dar economic şi sigur. Până la urmă, după multe discuţii, s-a hotărât totuşi casarea. Racheta a fost demontată în subansamble şi expediată la retopit. Nimic nu poate descrie uimirea şi apoi indignarea metalurgiştilor pe care căzuse măgăreaţa. Nu numai că marile panouri ale blindajului cosmic nu se lăsau afectate de o temperatură cât de înaltă, dar chiar şi cel mai banal şurubel refuza să-şi modifice starea de agregare. Într-o lume care lupta din greu cu poluarea în toate formele ei, existenţa unor deşeuri de atare dimensiuni era de neconceput, aşa că metalurgiştii, dându-se bătuţi, au cedat nava fragmentată, mai în bunăstare ca oricând, chimiştilor. Aceştia, după ce au încercat s-o corodeze, s-o dizolve, s-o sublimeze în toate formele posibile, au capitulat şi au oferit-o fizicienilor care n-au reuşit să sărbătorească nici măcar victoria înregistrării unei zgârieturi cât de mici, cu tot arsenalul de particule şi antiparticule folosite la bombardarea obiectivului. Este evident că problema avea toate condiţiile să devină de interes mondial. Se făceau deja pariuri ce atingeau cote neobişnuite, calul de bătaie al umoriştilor deveniseră cei ce-şi încercau puterile cu racheta ireductibilă, scepticii descriau viitorul sumbru al civilizaţiei copleşite de

propriile-i reziduuri, iar cei obsedaţi de realizarea perpetuum mobile-ului schimbaseră macazul şi-şi munceau mintea pentru a găsi un antidot trăiniciei neobişnuite a materialului astronavei. Când laserele perfecţionate, culturile de bacterii wolfram-titanofage, ca şi alte cuceriri ale timpului au dat greş, s-a hotărât amorsarea unei încărcături nucleare de câteva megatone chiar în interiorul acestui monument al obtuzităţii materiei. Duelul acesta dintre om şi încăpăţânata natură era condus de cel care fusese însărcinat de la bun început de către Compania de Cărăuşie Spaţială să predea industriei fierul vechi şi să încaseze contravaloarea, Tom - un tip foarte activ şi ambiţios, trăsături de caracter ce l-au costat multă energie cheltuită în cazul de faţă, pe care începuse să-l considere aproape o chestiune personală. Iată deci pentru ce omul nostru şi-a pus speranţe deosebite în ultima soluţie, ratificată oficial de cel mai înalt for mondial. S-a hotărât ca evenimentul să aibă loc într-una din zilele în care întregul sistem planetar era în “relache”, pentru ca fiecare doritor să poată urmări epilogul unei întâmplări atât de neobişnuite. Spre necazul lui Tom, “execuţia” a fost amânată cu câteva ore, dându-li-se astfel posibilitatea şi coloniştilor de pe Venus şi Marte să-şi comunice pariurile centrului de pe Terra, după care, pe ecranele de televiziune, au apărut în sfârşit cifrele vioaie ale numărătorii inverse ce şi-a transformat zeroul final în cutremurătorul glob de plasmă al exploziei. Când camerele de luat vederi au alăturat silueta încovoiată a bietului Tom imaginii astronavei care se înălţa neverosimilă în mijlocul deşertului sticlos, întreaga omenire a rămas cu gura căscată. Tom privi doar câteva secunde în direcţia epavei de care nu putea scăpa, apoi scuipă dând din mână a lehamite: - Ducă-se dracului! Şi pentru că rosti aceste vorbe în timp ce întorcea spatele scârbit, a fost singurul dintre miliardele de telespectatori care n-a văzut cum încăpăţânata rachetă se dezagregă, risipindu-şi moleculele o dată cu rafalele ploii radioactive care se pornise.